

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419204351
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4419204351.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: W. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., T. XX/XX, t. č. C., P. XXB, o zaplatenie 7 142,49 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 3. mája 2022 č. k. 5Csp/60/2019-307 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku o trovách konania (III.) p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 785,58 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 785,58 eura od 21. 07. 2019 do zaplatenia zastavil (I.), vo zvyšku žalobu zamietol (II.) a rozhodol, že žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva (III.). Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1 a 9, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 145 ods. 2, § 251 ods. 1, § 256 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 CSP a uviedol, že sa zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. V časti o zaplatenie 785,58 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 785,58 eura od 21. 07. 2019 do zaplatenia vzal žalobca žalobu späť. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že pôvodný žalobca v tejto veci Všeobecná úverová banka, a. s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 26. 06. 2013 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej karty VÚB, a. s., na základe ktorej bol zo strany veriteľa poskytnutý žalovanému spotrebiteľský úver. Z dôvodu neplnenia si povinností žalovaného ako dlžníka z úverového vzťahu, veriteľ Všeobecná úverová banka a. s. pristúpila k realizácii zosplatnenia úveru. Žalovaný mal úver splácať dohodnutými splátkami k 15. dňu v mesiaci. Z úverového účtu súd prvej inštancie zistil, že žalovaný spočiatku uhrádzal dohodnuté splátky, potom ich však dohodnutým spôsobom platiť prestal. Posledná jeho splátka bola realizovaná k 07. 04. 2016. Do spisu bol založený listinný dôkaz, a to výzva veriteľa (VÚB, a. s.) zo dňa 03. 08. 2016 (č. l. 123), v ktorej veriteľ upozorňuje žalovaného na neplnenie si povinností a súčasne ho vyzýva, že ak do 10. 08. 2016 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06/2016, bude veriteľ oprávnený úver zosplatniť. K tomuto listu bola doložená aj fotokópia obálky, v ktorej sa výzva žalovanému doručovala. Do spisu bol doložený ako dôkaz aj list veriteľa (VÚB, a. s.) zo dňa 07. 09. 2016, ktorým veriteľ oznamuje žalovanému, že úver zosplatnil (č. l. 124), bez dokladu o jeho doručovaní žalovanému. Možnosť zosplatnenia úveru mali zmluvné strany dohodnutú v čl. V bod 35 Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet. A ako bolo uvedené, žalobou v tejto veci sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia zosplatneného úveru, ktorý bol v

žalobe doručenej súdu dňa 28. 08. 2019 vyčíslený sumou 7 142,49 eura. V priebehu konania súd prvej inštancie pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu, že pôvodný veriteľ (VÚB, a. s.) zmluvou o postúpení pohľadávky, pohľadávku žalovanú v konaní postúpil na súčasného žalobcu, a to ku dňu 18. 09. 2019. V časti o zaplatenie 785,58 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 785,58 eura od 21. 07. 2019 do zaplatenia však už vzal žalobca žalobu späť, a preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie podľa § 145 ods. 2 zastavil. Čo sa týka zvyšku žalovanej sumy, z dôvodu, že záväzkový vzťah titulom ktorého mala vzniknúť žalovaná pohľadávka, súd posúdil ako spotrebiteľský, bol súd prvej inštancie povinný z úradnej povinnosti, a to bez ohľadu na to, či to žalovaný spotrebiteľ rozporuje alebo nie, zaoberať sa vecnou legitimitáciou žalobcu vo zvyšku žalovanej sumy. Nebolo sporné, že podľa žaloby mala úver žalovanému poskytnúť VÚB, a. s., ktorá je bankovou inštitúciou. Naopak žalobca (Intrum Slovakia s. r. o.) nepreukázal, že je bankovou inštitúciou, ktorej bolo umožnené vykonávať činnosť banky v zmysle Zákona o bankách. V nadväznosti na uvedené bolo potom potrebné posúdiť aj citovanú zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá bola uzavretá medzi bankou (VÚB, a. s.) a nebankovým subjektom (žalobca). Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na nebankový subjekt môžu byť len tie pohľadávky, ktoré sú v čase postúpenia splatné a s ktorými je dlžník v čase postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, dlhšie ako 90 dní v omeškani a to napriek písomnej výzve banky. Vychádzajúc aj z rozhodovacej činnosti súdov, v súčasnosti už nie je pochybnosť o tom, že predmetom postúpenia pohľadávky banky na iný, nebankový subjekt, môže byť len pohľadávka splatná. A aj s poukazom na ustanovenie § 92 odsek 8 prvá veta Zákona o bankách je zrejmé, že v prípade postupovania takejto pohľadávky pôvodne patriacej banke musia byť súčasne splnené dve základné podmienky. Prvou podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt je existencia písomnej výzvy banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej a zosplatennej úverovej pohľadávky klientovi, aby klient túto pohľadávku mal možnosť ešte pred samotným postúpením uhradiť pôvodnému veriteľovi (banke). Druhou podmienkou je nepretržité, viac než deväťdesiat dní trvajúce omeškanie klienta so splnením jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky, ktorá má byť predmetom postúpenia, napriek bankovej výzve. Splnenie týchto podmienok mal v konaní preukázať žalobca. Podľa § 132 ods. 1 CSP bolo jeho povinnosťou nielen tvrdiť, ale aj označiť a predložiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia, pričom pri zhromažďovaní dôkazov bolo jeho povinnosťou byť iniciatívny. Žalobca však v konaní nepreukázal, že žalovanému riadne zaslal, resp. že sa mu do dispozície dostalo oznámenie o zosplatení pohľadávky banky, nepreukázal, že bol žalovaný bankou riadne vyzvaný na úhradu zosplatennej pohľadávky spôsobom upraveným v Zákone o bankách. V konaní teda nebolo preukázané, že žalovanému bolo doručené (doručované) oznámenia o zosplatení, že žalovaný bol v čase pred postúpením pohľadávky riadne vyzvaný na splnenie dlžnej, splatnej sumy, v lehote 90 dní, tak ako to požaduje § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Výzva predchádzajúca zosplateniu, resp. upomienka z 03. 08. 2016 neobsahovala jednoznačné upozornenie k akému konkrétnemu dňu banka úver zosplatní a ani výšku zosplatennej pohľadávky. V tomto podaní sa len všeobecne uvádza uvedená možnosť, t. j. to, že banka je oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť. Jednoznačne však v nej nie je uvedené, že ju v tomto konkrétnom prípade aj vyhlási a k akému dátumu. Túto výzvu, resp. upozornenie nie je preto možné v žiadnom prípade považovať za výzvu na plnenie zosplatennej pohľadávky, tak ako to predpokladá § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ani banka ako postupca, ani žalobca ako postupník teda nepreukázali splnenie podmienok požadovaných pre platné postúpenia pohľadávky banky. A keďže bez splnenia uvedených podmienok k postúpeniu prísť nemôže, akékoľvek takéto postúpenie, ktoré je bez zákonných náležitostí, musí súd vyhodnotiť ako postúpenie v rozpore so zákonom, t. j. podľa § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné. Súd prvej inštancie nemal preukázané, že banka pred postúpením pohľadávky samostatnou výzvou požadovanou podľa Zákona o bankách vyzvala žalovaného ako dlžníka na úhradu splatnej pohľadávky, ktorú pohľadávku zamýšľa postúpiť. Súd prvej inštancie teda nemal v konaní jednoznačne a nad všetku pochybnosť preukázané, že skutočne došlo k platnému, v súlade so zákonom, zosplateniu úveru, a že žalovaný bol podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj riadne vyzvaný na úhradu takto zosplatennej pohľadávky. Preto aj následné postúpenie pohľadávky, pri ktorom neboli splnené náležitosti ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pre rozpor so zákonom vyhodnotil súd prvej inštancie ako neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené žalobu vo zvyšku zamietol v celom rozsahu, keďže nemal nad všetku pochybnosť preukázané, že žalobca je vecne aktívne legitimovaný v tomto konaní, t. j. že zmluvou o postúpení pohľadávky nadobudol platne v súlade s ustanovením § 39, § 525 a nasl. Občianskeho zákonníka, za splnenia podmienok požadovaných § 92 ods. 8 Zákona o bankách pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu. K platnému postúpeniu by mohlo dôjsť len za predpokladu, že by boli splnené podmienky predpokladané Zákonom o bankách, ako je uvedené vyššie. Súd prvej inštancie však tieto

skutočnosti dostatočne preukázané nemal, preto zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú medzi VÚB, a. s. a žalobcom, na základe ktorej malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalovaného v tomto konaní ku dňu 18. 09. 2019, vyhodnotil ako neplatnú pre rozpor so Zákonom o bankách (§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 39 Občianskeho zákonníka). Na doplnenie súd prvej inštancie uviedol, že v tomto prípade ani žaloba nemôže byť považovaná za výzvu podľa Zákona o bankách, pretože nemá povahu hmotnoprávneho úkonu bankovej výzvy pred postúpením s dôsledkami na hmotnoprávny nárok alebo jeho nositeľa, pretože vôbec neobsahovala samotnú zákonom požadovanú výzvu na zaplatenie s poučením o možnosti postúpenia. Okrem uvedeného k postúpeniu malo dôjsť skôr, ako vôbec bola táto žaloba procesným predpisom predpokladaným spôsobom žalovanému doručená. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je vecne legitimovaný v konaní, nakoľko platne nevstúpil do práv a povinností pôvodného veriteľa, súd sa už prípadným premlčaním nároku nezaoberal, ide totiž o námietku vzťahujúcu sa k veriteľovi pohľadávky a ním žalobca nie je. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. V časti konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. V časti bola žaloba zamietnutá, a preto v tejto časti by mal mať nárok na náhradu trov konania žalovaný v celom rozsahu. V časti o zaplatenie 785,58 eura s prísl. bolo konanie zastavené bez preukázania dôvodnosti žaloby podanej v predmetnej časti, t. j. má sa za to, že ho spôsobil žalobca. T. j. aj v tejto časti by mal mať nárok na náhradu trov konania žalovaný. Keďže však žalovanému trovy konania nevznikli, súd prvej inštancie mu nárok nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) a uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že im nesvedčí aktívna legitimácia v spore, preto je toto rozhodnutie nesprávne. Za účelom preukázania aktívnej legitimácie predložil rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, spolu so žiadosťou o postúpenie a prevod, vrátane identifikácie postúpenej žalovanej pohľadávky. Rovnako predložil dôkaz o splnení notifikačnej povinnosti jeho predchodcom, a to oznámenie o postúpení zo dňa 23. 09. 2019, ktorým jeho predchodca oznámil žalovanému postúpenie žalovanej pohľadávky, čím preukázal aktívnu legitimáciu v spore. Právny názor súdu prvej inštancie, že pre postúpenie žalovanej pohľadávky sa vyžadovalo splnenie osobitných podmienok upravených v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je nesprávny. Žalovaná pohľadávka totiž nie je pôvodne pohľadávkou banky, tou sa stala len z dôvodu rozdelenia pôvodného veriteľa spoločnosti Consumer Finance Holding a. s. zlúčením s VÚB, a. s., preto sa na ňu nevzťahuje osobitný sprísnený režim postúpenia ako pri bankových pohľadávkach. Podporne odkázal na právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne pod č. k. 17CoCsp/18/2021-119 zo dňa 22. 12. 2021. Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedeným právnym názorom uviedol, že v danom spore boli splnené podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Žalovaný bol preukázateľne vyzvaný jeho predchodcom na plnenie v liste zo dňa 03. 08. 2016 s označením Predžalobná upomienka a tiež v liste zo dňa 07. 09. 2016 s označením Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Zákon o bankách neuvádza, akú formou má mať výzva banky pred postúpením, uvádza len obsahové náležitosti výzvy. Každý právny úkon sa vykladá podľa svojho obsahu. Nie je vylúčené, aby obsahom jednej listiny bolo aj niekoľko právnych úkonov. Zo znenia vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi svoju pohľadávku za podmienky, že a) klient bol písomne vyzvaný na zaplatenie čo i len časti peňažného záväzku, s ktorého zaplatením je v omeškaní a b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Tvrdil, že preukázal platné zosplatenie úveru a výzvy zo dňa 03. 08. 2016 a zo dňa 07. 09. 2016 na zaplatenie dlžného zostatku úveru, ktoré boli žalovanému riadne zaslané doporučené do jeho dispozičnej sféry. Zaslanie predžalobnej výzvy preukázal aj predloženou doručenkou obálkou. Zásienka sa vrátila späť odosielateľovi dňa 28. 09. 2016 z dôvodu na strane žalovaného, ktorý si zásielku v odbernej lehote neprevzal. Nakoľko bol žalovaný napriek výzvam na plnenie viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho splatného dlhu, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ku ktorému došlo dňa 18. 09. 2019. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná aktívna legitimácia v tomto spore. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmenil tak, že zaviazže žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6 356,91 eura, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6 356,91 eura od 21. 07. 2019 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku trov konania (III.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V zastavujúcom výroku (I.) je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný, nakoľko sa žalobca voči nemu neodvolal.

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že pôvodný žalobca (Všeobecná úverová banka a. s.) sa žalobou domáhal od žalovaného zaplata 7 142,49 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. 07. 2019 do zaplata, čo odôvodňoval tým, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 26. 06. 2013 uzavretá zmluva o vydaní a používaní kreditnej karty VÚB, a. s., na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet. Žalovanému bol poskytnutý úver a žalovaný mal schválený úverový rámec vo výške 3 150,- eur. Žalovaný si neplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy, pričom právny predchodca žalobcu pred odstúpením na vymáhanie, vystavil ku dňu 10. 07. 2019 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 03. 06. 2019, so zostatkom na úhradu vo výške 7 142,49 eura. Z dôvodu neplnenia si povinností zo strany žalovaného, posledná jeho splátka bola realizovaná k 07. 04. 2016, veriteľ pristúpil k mimoriadnému zosplatneniu dlhu. Žalovaného najskôr upozornil listom zo dňa 03. 08. 2016 na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru pre omeškanie s úhradou splátky splatnej v mesiaci 6/2016 a následne mu zaslal oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru a to listom zo dňa 07. 09. 2016. Po podaní žaloby veriteľ z úverového vzťahu - Všeobecná úverová banka a. s. (ďalej len „VÚB a. s.“) svoju pohľadávku postúpil podľa § 524 Občianskeho zákonníka na súčasného žalobcu (Intrum Slovakia s. r. o.). Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 11. októbra 2019 č. k. 5Csp/60/2019-64 pripustil zmenu na strane žalobcu tak, že na miesto pôvodného žalobcu (VÚB a. s.) vstúpil do konania súčasný žalobca (Intrum Slovakia s. r. o.). Následne súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 15. júna 2021 č. k. 5Csp/60/2019-223 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, ktorý bol z dôvodu podaného odvolania žalobcom uznesením odvolacieho súdu zo dňa 26. novembra 2021 č. k. 6CoCsp/26/2021-255 zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne na to rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

8. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania správne zhrnul skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil a to v otázke rozhodujúcej pre posúdenie danej veci - v otázke neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a aktívnej legitímácie žalobcu. S poukazom na uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, v zmysle ustanovenia

§ 387 ods. 1 CSP potvrdil, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

9. Na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie, s ohľadom na dôvody podaného odvolania žalobcu, odvolací súd udáva, že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľský spor, a to z titulu zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a. s. uzavretej medzi pôvodným žalobcom VÚB, a. s. a žalovaným dňa 21. 06. 2013 (ďalej len „zmluva o používaní kreditnej karty“). Zo samotnej zmluvy o používaní kreditnej karty (č. I. 23) a z obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a. s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance holding, a. s. (č. I. 8) jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľskú zmluvu uzatvárala v pozícii veriteľa so žalovaným spoločnosť VÚB, a. s., ako bankový subjekt v zmysle Zákona o bankách, preto je odvolacia námietka žalobcu, že žalovaná pohľadávka nie je pôvodne pohľadávkou banky a stala sa ňou len z dôvodu rozdelenia pôvodného veriteľa spoločnosti Consumer Finance Holding a. s. zlúčením s VÚB, a. s. nedôvodná. Tvrdenie žalobcu v odvolaní z dokladov založených v spise nevyplýva, pričom aj sám pôvodný žalobca VÚB, a. s. v žalobe uvádzal, že on ako veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu, z ktorej plnenie je predmetom tejto žaloby.

10. Vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol z bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to Zákonom o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis. Keďže k postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou a nebankovým subjektom, okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa Zákona o bankách, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Toto ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

11. Ustanovenie § 525 OZ určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných v OZ), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, a to: ak je pohľadávka 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/ omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 OZ alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

12. Touto otázkou sa už vo svojom rozhodnutí vporiadal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom k ustanoveniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že pre správne pochopenie významu a povahy tejto právnej úpravy podľa názoru dovolacieho súdu nepostačuje vychádzať z jej zaradenia do konkrétnej časti zákona či dokonca do určitého zákona, ale nevyhnutným je práve posúdenie, či posudzovaná úprava reguluje správanie subjektov verejného práva, alebo naopak, dopadá na súkromnoprávne konanie. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy o úvere treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so plnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a

to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so plnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia. Za neutržateľnú považoval argumentáciu, podľa ktorej v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť. Uviedol, že ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez plnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie takejto právnej úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom.

13. Touto problematikou sa zaoberal NS SR aj v rozhodnutí zo dňa 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 60/2018, v ktorom dospel k obdobným záverom.

14. Podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o splnenie dlhu v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí súdu. Právo na zaplatenie celej pohľadávky (strata výhody splátok) môže veriteľ využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Úprava straty výhody splátok v spotrebiteľských zmluvách podľa § 565 OZ vytvárala v praxi neprimerané situácie a viedla často k zneužitiu právneho postavenia veriteľa, ak sa dlžník oneskoril čo i len o jeden deň so zaplatením jednej alebo viacerých splátok, ktoré sa stali splatnými, v dôsledku čoho zákonodarca pristúpil k prijatiu osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (pôvodne § 53 ods. 8).

15. Možnosť predčasne zosplatiť spotrebiteľský úver v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka je upravená v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s tým, že pre platné zosplatenie úveru je potrebné kumulatívne dodržanie tam stanovených podmienok, a to: (i.) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii.) dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii.) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a (iv.) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, (v.) uplatniť právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru do splatnosti najbližšej splátky úveru. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru.

16. Predčasné zosplatenie úveru je podstatným zásahom do práv a povinností zmluvných strán, keď veriteľovi vzniká právo žiadať, a na druhej strane dlžníkovi vzniká povinnosť uhradiť celý zostatok úveru naraz. Uvedené právo veriteľa však nenastupuje automaticky a je podmienené riadnym uplatnením zo strany veriteľa. Vzhľadom na závažnosť následkov spojených so zosplatením dlhu, je potrebné, aby takýto právny úkon bol preukázateľne doručený dlžníkovi, teda aby bolo preukázané, že sa oznámenie o zosplatení dostalo do jeho dispozičnej sféry. V prípade, že nedošlo k splneniu stanovených podmienok, nie je možné hovoriť o platnom vyhlásení dlhu (úveru) za predčasne splatný.

17. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, a to preukázaniu doručenia výzvy na zaplatenie dlhu a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, odvolací súd ešte dodáva, že z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že pôvodný žalobca predžalobnou upomienkou zo dňa 3. augusta 2016 (č. I. 123) upozornil žalovaného, že má nedoplatok vo výške 315,-eur a v prípade, ak do 10. augusta 2016 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06/2016, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Doručenie predžalobnej upomienky preukázal fotokópiou obálky (č. I.

125). Pôvodný žalobca vyhotovil oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 7. septembra 2016 (č. I. 124), v ktorom uviedol, že dlh žalovaného sa stal splatným v celom rozsahu naraz. Žalobca však k preukázaniu doručenia oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru neprodukoval žiadny dôkazný prostriedok, preto jeho doručenie žalovaného a splnenie podmienok pre zosplatenie úveru nepreukázal.

18.1. Doručovaním jednostranných hmotnoprávných úkonov v oblasti súkromného práva sa zaoberal NS SR v rozhodnutí zo dňa 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, z ktorého vychádzal aj odvolací súd v tomto konaní.

18.2. Uviedol, že ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon.

18.3. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

18.4. V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielaťúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba

aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednaní fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávných úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom - z toho vyplýva, že aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručený bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré neprípúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.

19. K vyššie uvedenému odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a dospel k správneému záveru, že žalobca v konaní nepreukázal riadne doručenie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (č. l. 124), keď žalobca na preukázanie uvedenej skutočnosti neprodukoval žiadny dôkazný prostriedok a ani zo súdneho spisu takáto skutočnosť nevyplýva. Odvolací súd dodáva, že na to, aby mohlo dôjsť platnému mimoriadnemu zosplateniu úveru zo spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné, aby žalobca preukázal splnenie podmienok pre mimoriadne zosplatenie v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a za týmto účelom hodnoverne preukázal riadne doručenie zákonom prezumovaných právnych úkonov, teda aj oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (č. l. 124), resp. preukázal, že to sa dostalo do dispozičnej sféry adresáta (žalovaného). Odvolací súd zdôrazňuje, že nakoľko žalobca v konaní v tomto smere neunesol dôkazné bremeno ohľadom riadneho doručenia vyššie uvedenej písomnosti, nie je možné dospieť k záveru o platnom mimoriadnom zosplatení úveru, resp. o platnom vyhlásení dlhu (úveru) za predčasne splatný, ako to predpokladá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. To znamená, že pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia medzi pôvodným žalobcom (VÚB a. s.) a súčasným žalobcom (Intrum Slovakia s. r. o.) nebola v

čase postúpenia splatná. Uvedené znamená, že absentoval spôsobilý predmet prevodu (postúpenia) predmetnej pohľadávky, čo so sebou viaže v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky absolútnu neplatnosť takéhoto právneho úkonu, t. j. postúpenia.

20. Pokiaľ teda súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol (okrem zastavujúcej časti) z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) a vo výroku trov konania (III.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd síce v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).